

15de JAARGANG, NR. 288
27 NOVEMBER 2017

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Yuri Honing, Dick de Graaf, Mazzle,
 Thelonious Monk, Fabulous Jets,
 Steven Kamperman e.a.

9 JAZZ OP DE PLANKEN

November Music, Friejam Jazz
 Festival e.a.

EN VERDER:

8 Bestsellers en tips Jazzcenter

13 Jazzflits op reis (Schot/Huguenin)

15 Gouwe Ouwe van lezer Arend Hart

JAZZFLITS 289 KOMT 18/12/2017 UIT

JAZZNIEUWS

Donder. (Persfoto)

Donder wint STORM!-contest

De formatie Donder heeft 27 oktober in De Werf in Brugge de STORM!-contest 2017 gewonnen. Het pianotrio, gevormd door pianist Harrison Steingueldoir, drummer Casper Van De Velde en basist Stan Callewaert, troefde in de finale Thunderblender en HAST af. Als winnaar van de STORM!-contest mag Donder onder meer op JazzLab-tournee in het seizoen 2018-2019, krijgt het een reportage in het blad JazzMo, kan het een cd maken voor W.E.R.F.-records en is het finalist in het concours B-Jazz (Leuven).

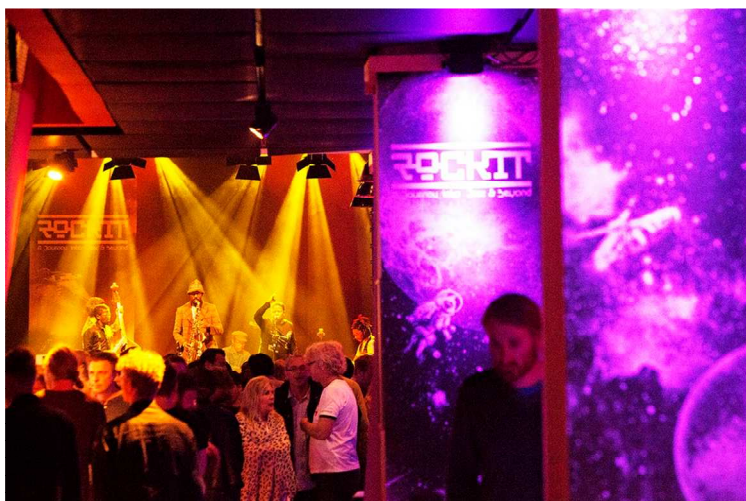
Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

EERSTE EDITIE ROCKIT TREKT 2.000 BEZOEKERS

Een sfeerbeeld van het festival Rockit. (Foto: Joke Schot)

Zo'n tweeduizend bezoekers hebben de eerste editie van het festival Rockit in de Oosterpoort in Groningen bezocht. Dat vond op 11 november plaats, met als grote publiekstrekker toetsenist Herbie Hancock. Het was zijn hit 'Rockit' uit 1983 die het festival zijn naam gaf.

Het festival bood niet louter jazz, maar had naast Hancock wat dat betreft met saxofonist Donny McCaslin, drummer Mark Guiliani, Portico Quartet en trompettist Avishai Cohen wel het nodige in de aanbieding. Hoewel 77 jaar oud, toonde Herbie Hancock 'met zijn onuitputtelijke esprit niets aan stramheid', aldus recensent Amanda Kuiper op 13 november in NRC Handelsblad. Zij was ook verder erg te spreken over het festival, dat op vijf podia achttien acts offereerde. 'Een dagje North Sea zonder keuzestress', zo typeerde ze haar bezoek, verwijzend naar de coproducent van het festival: Mojo Concerts/North Sea Jazz Festival. Het publiek was een 'mooie, frisse mix van jongeren en ouderen', zo stelde Peter van der Heide in het Dagblad van het Noorden vast. Hij gaat er vanuit dat er volgend jaar weer een editie komt.

(zie ook de bijlage Jazz in Beeld op pagina 17 en verder)

NIEUWS

OVERLEDEN

Frank Holder. (Persfoto)

Ben Riley, 18 november (84)

Drummer bij tal van groepen waaronder die van Johnny Griffin en Sonny Rollins (The Bridge). Vooral bekend geworden als lid van het kwartet van Thelonious Monk en van de aan Monk gewijde groep Sphere met Kenny Barron op piano.

Mel Martin, 16 november (75)

Bespeelde alle saxofoons, bewoog zich aanvankelijk op het gebied tussen jazz en pop. Had vanaf 1983 tot in de jaren negentig een groep, Bebop & Beyond, die een drietal platen maakte, gewijd aan klassieke popcomposities.

Sol Schlinger, medio november (91)

Amerikaanse baritonsaxofonist, geen solist, maar steunpilaar in swingbands van de jaren veertig, daarna bij Sauter-Finegan, Benny Goodman, Al Cohn en vele anderen.

Wendell Eugene, 7 november (94)

Negen jaar jongere broer van Homer Eugene, beiden op trombone; vanaf eind jaren dertig lid van plaatselijke bands in New Orleans en omstreken.

Frank Holder, 29 oktober (92)

Britse percussionist, geboren in Brits Guiana (buurland van Suriname); speelde bij Johnny Dankworth, Kenny Graham en Joe Harriott. Daarna freelance entertainer.

Dick Schallies, 4 oktober (89)

Formidabel jazzpianist en liedjesschrijver, meer dan dertig jaar versholten in het Metropole Orkest; daarnaast in allerlei radiocombinaties. Maakte slechts één soloplaat: 'Dialogue' (1980). (jjm)

PODIA

NIEUWE REEKS JAZZCONCERTEN IN HOORN

Hoorn is een concertreeks rijker. Onder de noemer 'Hot House Hoorn, Jazz Beyond' staat er sinds kort iedere tweede donderdagavond van de maand jazz op het programma in het Huis Verloren aan het Kerkplein. Alle stijlen zullen de revue passeren.

Huis Verloren is niet onbekend bij Noord-Hollandse jazzliefhebbers. Het bood jarenlang onderdak aan jazzclub Jazz Affairs. Dat programmeerde er honderden concerten, met soms grote namen. Jazz Affairs leidt echter op het moment een sluimerend bestaan. De website is wel in de lucht, maar de evenementenkalender is leeg. De nieuwe reeks wordt geprogrammeerd door Sabine Jonker, die in Alkmaar al als vrijwilliger jazz programmeerde, maar dat inmiddels als professioneel boeker doet. "Ik wil ook nieuwe jazz naar Hoorn halen. Er is zó veel talent, dat is echt niet normaal. Bij het eerste concert hier zagen we ook veel jongeren in de zaal", aldus Jonker in het Noord-Hollands Dagblad. Begin deze maand trad het Braden-Teepe-Jackson Trio op; in december komt Saskia Laroo met haar kwartet.

PRIJZEN

Eric Vloeimans krijgt Edison Klassiek

Trompettist Eric Vloeimans heeft 19 november in het televisieprogramma Podium Witteman een Edison Klassiek (de Publieksprijs 2017) gekregen. Hij ontving het kleinnood voor de cd 'Carrousel', die hij samen met het ensemble Holland Baroque maakte. Voor de Publieksprijs kon het 'publiek' een maand lang stemmen op een van vijf genomineerde albums. Op 'Carrousel' staat muziek van Vloeimans zelf, Purcell, Buxtehude en anderen.

OVERIG

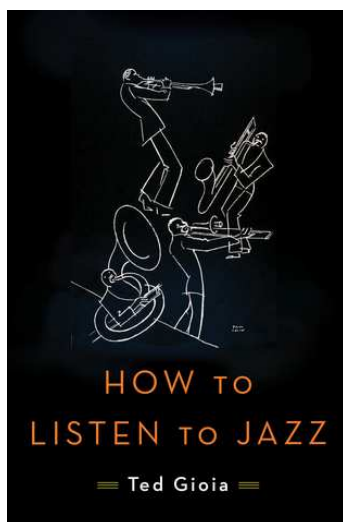
JAZZBREIN CREATIEVER DAN KLASSIEK BREIN

Het brein van een klassiek musicus reageert anders op onverwachte gebeurtenissen dan het brein van een jazzmusicus, Dat is de uitkomst van een Amerikaans onderzoek met behulp van EEG. Ook kwam daaruit naar voren dat jazzmusici een voorkeur hebben voor onverwachte akkoordenreeksen. Dat is een indicatie van creativiteit.

Het onderzoek, getiteld 'Jazz musicians reveal role of expectancy in human creativity', is te vinden in het decembernummer van het vaktijdschrift 'Brain and Cognition'. De onderzoekers (E. Przyssinda, T. Zeng, K. Maves, C. Arkin en P. Loui) lieten twaalf jazzmusici (gewend aan improvisatie), twaalf klassieke musici en twaalf niet-musici een reeks akkoorden horen en registreerden hoe hun brein daarop reageerde. Sommige reeksen waren typisch voor Westerse muziek, andere juist niet. Jazzmusici hadden een duidelijk andere electrofysiologische respons op de atypische progressies. Ze waren gevoeliger voor onverwachte stimuli, wat volgens de onderzoekers duidt op creativiteit. "Everyone (regardless of how creative) knows when they encounter something unexpected. But people who are more creative are more perceptually sensitive and more cognitively engaged with unexpectedness. They also more readily accept this unexpectedness as being part of the vocabulary", aldus een van de onderzoekers in een toelichting op de website PsyPost. Het is nog een vraag of de uitkomsten van het onderzoek alleen voor musici gelden of ook voor andere kunstenaars. En ook zou de muzikale scholing en training die de deelnemende musici hebben gehad van invloed op de uitkomsten kunnen zijn.

JAZZ OP PAPIER

BEZIELING

Ted Gioia.

How to listen to jazz

New York : Basic Books, 2016.

XIV, 253 pag. ; 22 cm.

ISBN 978-0-465-06089-4 hardc.

met stofomslag

Prijs 28,75 euro

(in 2017 ook als pb: 19,55 euro)

Boeken die de goedwillende leek wegwijs maken in de kunst van de jazz: ze zijn er in soorten. Het gaat hier niet om jazzhistories of informatie over de essentie ervan, maar om de luisteraar te gidsen in de grote verscheidenheid van het aanbod. Naast tal van minder geslaagde pogingen springen namen naar voren als Barry Kernfeld ('What to listen for in jazz', 1995), Christopher Meeder ('Jazz: the Basics', 2008) en Kevin Whitehead ('Why jazz?', 2011). Allen met een grote kennis van de materie en in het bezit van de nodige didactische vaardigheden.

Hoe instructief ze echter ook zijn, ze gaan in meer of mindere mate analytisch te werk en lichten hun voorbeelden als vanzelfsprekend toe met vaktermen, akkoordsymbolen of het notenschrift. Als geïnteresseerden die boeken doorbladeren, schrikt menigeen daarvoor terug. Daarom is de aanpak van Martin Williams ('Where's the melody?', 1969/83) nog altijd te prefereren. Ted Gioia, succesvol auteur van tien boeken, waaronder een al klassiek geworden 'History of Jazz' (2011), pakte het anders aan: houd het algemeen, benader alles positief, vermijd jargon. Puttend uit eigen ervaring legt hij het luisterproces bloot, de criteria zitten in de muziek zelf.

Bij het hoofdstuk over swing adviseert hij je oor te luisteren te leggen bij studentenbands - op You Tube zijn er te kust en te keur - en ervaar het verschil tussen ritmische cohesie en het gebrek eraan. Leren wat swing is door te luisteren naar een band die niet swingt! En let op de bas-drums combinatie: de drummer mag wat om de beat heen rommelen, de bas is onze 'vaste burcht'.

Als Gioia het over toonvorming heeft brengt hij een uitspraak van Sidney Bechet in herinnering. Een leerling van hem kreeg de volgende opdracht: "Vandaag geef ik je één noot en zie maar wat je daarmee kunt doen: growl it, smear it, flat it, sharp it, doe alles wat je maar wilt."

Neem de frasering: zijn alle frasen even lang? Hoe wordt de techniek toegepast: berekenend of bezielend? Vormschema's heb ik altijd als zeer verhelderend ervaren. Gioia geeft er een paar: composities van Jelly Roll Morton en Duke Ellington. Beide zijn gecompliceerder dan de gangbare. Nuttig, maar naar mij gebleken is, hebben sommigen al moeite genoeg met een bluesschema of een 32-matige song. Zij hebben er geen notie van dat zo'n stuk aan het eind weer van voren af aan begint en dat zich dat ettelijke malen herhaalt.

De diverse perioden en stijlen krijgen, zo mogelijk, dezelfde benadering, alsook het werk van negen pioniers: Louis, Duke, Billie, Hawk, Monk, Bird, Miles, Coltrane, Ornette. En daarna? "You can't reduce the current jazz scene to two or three representative names", waarin eigenlijk alles gezegd is over de tweede helft (!) in de historie van de muziek.

Gioia's stijl van schrijven is die van iemand die uit de losse pols tegen je zit te praten. Af en toe weegt hij zijn eigen woorden. Het had allemaal wat beknopter gekund, maar hij blijft enthousiasmeren en onthoudt zich van alle kritiek.

Vergeet de inleiding, waarin buitenaardse wezens worden opgevoerd, die op aarde geen moeite zouden hebben met ons voedsel, onze sex en politiek, maar zich achter hun oor zouden krabben als ze kennismaakten met onze muziek: "Captain, we zijn niet in staat de boodschappen te ontcijferen die besloten liggen in deze geluidsuitbarstingen van drie minuten." Alsof zij ook maar enig idee hebben van een tijdsindeling op basis van ons zonnestelsel...

Een boekje dat men in handen zou wensen van iedere fan die zijn lievelingsmuziek wil delen.

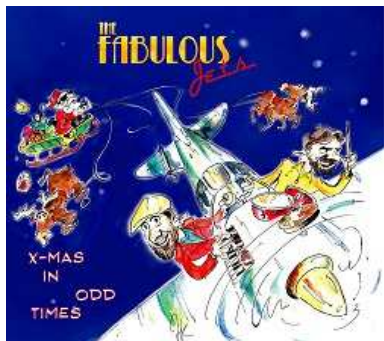
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

THE FABULOUS JETS

X-mas In Odd Times

Eigen Beheer (<http://www.fabulousjets.com>)

Bezetting:

Elvis Sergo (Hammond orgel), Reinier van Bevervoorde (drums) + Florian Hierdeis (gitaar), Yvonne Mandigers, Curtis T. (zang).

Nog geen jaar na hun debuut-ep 'Lift-Off' verwelkomen die heren van The Fabulous Jets een nieuw kindje, namelijk een complete kerst-cd met een uniek concept. De titel is weinig verhullend, 'X-mas In Odd Times'. De cd bevat stuk voor stuk interessante arrangementen van de bekendste kerstlieden in oneven maatsoorten. Dit maakt dat je soms even nodig hebt voordat je het nummer herkent, maar dat is absoluut ook de kracht van deze cd. Heerlijk onvoorspelbaar met strakke 'grooves' van drummer Reinier van Bevervoorde, energiek Hammondorgel-spel van Elvis Sergo en aanvullingen op gitaar en zang, maken het een gevarieerd album. Nummers als 'Ho ho ho' gaan erg richting het jazz fusion-genre, terwijl andere nummers kunnen rekenen op lichtere arrangementen, zoals 'It may be winter' in ware reggaestijl met een vermeldenswaardige interpretatie door zanger Curtis T. Kortom, wie van kerstnummers houdt, maar niet jaar na jaar naar dezelfde zoete versies van hetzelfde repertoire kan luisteren, The Fabulous Jets bieden een ideale alternatieve oplossing.

Jorre Reynders

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DICK DE GRAAF

Bird Buzz

Soundroots Records

Bezetting:

Dick de Graaf (tenorsax, sopraansax), Loran Witteveen (piano), Stefan Lievestro (bas), Jimmi Hueting (drums).

Al vele jaren is saxofonist Dick de Graaf een voorvechter van de vermenging van jazz en gecomponeerde muziek. Met zijn eigen groepen stortte hij zich al eens op Bach en Schubert en in het Clazz Ensemble (dat hij co-leidt met trompettist Gerard Kleijn) brengt hij musici uit de jazz en de klassieke muziekwereld samen. Op zijn nieuwste kwartetalbum, 'Bird Buzz', laat hij zich inspireren door drie 20ste eeuwse 'klassieke' componisten: Béla Bartók (diens 'Mikrokosmos'), Peter Schat (de componeermethode 'De Toonklok') en Olivier Messiaen. De laatste staat bekend om het verwerken van vogelzang in zijn muziek, en dat is een tweede lijn die De Graaf in zijn composities verwerkt – de titel zegt genoeg. Maar de Nederlander gaat nog wat verder, want in een aantal stukken, zoals 'Sparrows' en 'Master slow feet' horen we eveneens gefladder en gekras van vogelpootjes langskomen. Daarbij moet worden opgemerkt dat deze klanken op natuurlijke wijze in de muziek zijn verwerkt. Van simplistische klanknabootsing is absoluut geen sprake. En de compositorische invloeden hebben op een even vanzelfsprekende en onnadrukkelijke wijze hun weg gevonden in de nieuwe stukken. Een ander stokpaardje van De Graaf is het werken met jonge talenten. Pianist Loran Witteveen won in 2014 met zijn Quintet de Dutch Jazz Competition en is een herkenbare en eigenzinnige pianist. Drummer Jimmi Hueting sleepte een jaar later de Erasmus Jazz Award in de wacht, de prijs voor opvallend talent aan de jazzafdeling van Codarts, het Rotterdams Conservatorium. Hij zorgt voor een moderne aankleding van de ritmische impulsen, waarbij ook hiphop- en drum 'n' bass-beats de jazz komen verrijken. Want als iets als een paal over-eind blijft in de muziek op 'Bird Buzz', is het dat het echt jazz is. De Graaf kent de traditie, en eert die met het hercomponeren van de standard 'Night and day' tot het titelstuk en 'Tune up' (Miles Davis) tot 'Count your blessings'. De verwerking is echter zeer Europees, met fijne oneven maatsoorten in stukken als 'Master slow feet' en 'Phenix'. Daar hoor je het Oost-Europa van Bartók een ideaal huwelijk aangaan met Amerikaanse swing. Alle verwerkte invloeden en de samenstelling van een homogeen kwartet (met bassist Stefan Lievestro als mede-'veteraan') maken 'Bird Buzz' tot een van de hoogtepunten in Dick de Graafs lange carrière.

Herman te Loo

Bekijk hier een video over 'Bird Buzz':
<https://youtu.be/0L8CuZB5gQg>

YURI HONING
Goldbrun
Challenge Records

Bezetting:

Yuri Honing (sax),
 Joost Lijbaart (drums),
 Gulli Gudmundsson (bas),
 Wolfert Brederode (piano).

Je kunt, zoals de meeste musici doen, gewoon je muziek laten opnemen en op cd uitbrengen. Dat heeft saxofonist Yuri Honing al 21 keer met veel succes gedaan. De man is uitgegroeid tot een van de paradedpaardjes van de vaderlandse jazz. Zijn 22ste album 'Goldbrun' is ook weer van uitstekende kwaliteit. Subtiel vertolkte kamermuziek door een gelouterd kwartet.

Deze keer heeft Honing zijn nummers omlijst met een serieuze boodschap, namelijk dat we er alles aan moeten doen om Europa bij elkaar te houden. 'Goldbrun' – een niet bestaand begrip – drukt ons niet alleen met de neus op het feit dat de Europese eenheid volgens Honing van alle kanten wordt bedreigd. Yuri Honing neemt ons ook mee terug naar het Duitsland van de romantiek.

Dat doet hij op de plaat door eer te bewijzen aan de klassieke muziek van Richard Wagner en Richard Strauss. Volgend jaar stelt de saxofonist ook een tentoonstelling samen in het Zwolse museum De Fundatie. De geestelijk vader van de cd omschrijft 'Goldbrun' als 'een 'gesamtkunstwerk' ter herwaardering van de natuur en de mythische heroïek van de 19de eeuw.'

Alsof dat nog niet genoeg is brengt Honing een ode aan zijn recentelijk overleden vader en aan John Coltrane's 'A Love Supreme'. Het is misschien wat veel van het goede, maar het doet niets af aan de ernst en waarde van Honings boodschap over Europa en de hoogstaande kwaliteit van het samenspel met drummer Joost Lijbaart, bassist, Gulli Gudmundsson en pianist Wolfert Brederode.

Hans Invernizzi

Yuri Honing over zijn nieuwe cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=TdAcP29ureE>

STEVEN KAMPERMAN'S NEOROPA
Neoropa
Home Records

Bezetting:

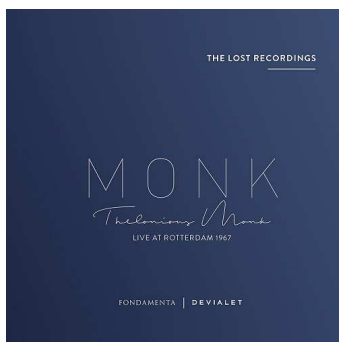
Sanem Kalfa (zang), Steven Kamperman (alt-, es-klarinet), Oene van Geel (viool, altviool, cajon), George Dumitriu (viool, altviool, gitaar), Michel Godard (tuba, serpent, basgitaar).

Vorig jaar maakte rietblazer Steven Kamperman een album met een van zijn helden, draailerspeler Valentin Clastrier. Begin jaren negentig maakte de Fransman deel uit van het legendarische gezelschap Le Bûcher des Silences. Dat koppelde middeleeuwse en Franse volksmuziek aan 20ste-eeuwse geïmponeerde muziek en improvisatie. De tubaïst daarin was Michel Godard, en die is in Neoropa gast bij het trio van Kamperman, met zangeres Sanem Kalfa en violist/gitarist George Dumitriu. Bovendien completeert Oene van Geel het kwintet, en zijn aanwezigheid waarborgt altijd een geslaagd muzikaal concept. Neoropa bouwt voort op de invalshoeken van Le Bûcher des Silences en andere bands die de onwaarschijnlijke link leggen tussen voornoemde genres en (progressieve) rock. Univers Zero, Aqsaq Maboul en Art Zoyd zijn een paar namen die daarbij te binnen schieten. Vooral de elektrische gitaar van Dumitriu legt die rocklink, maar sterker nog is de groove-gerichte muzikale instelling van het vijftal. Ze tonen aan dat je geen drums nodig hebt om ritmisch sterke muziek te maken, en niet per se een gitaar om te rocken. Ook heeft de groep sterke, eigenzinnige componisten aan boord. Neem nu de 'Jig for George' van Van Geel, waarin Keltische volksmuziek een complexere uitwerking krijgt dan te doen gebruikelijk. De componist en Dumitriu maken er een snarenfeestje van. Het slotstuk, 'A trace of grace' van Godard, is een breekbare popsong met ontroerende solo's van Kamperman en Van Geel. En Kampermans 'Estampie' is een nummer voor headbangers uit de 13de eeuw.

Herman te Loo

Hier is de trailer van het album:
<https://youtu.be/5e3vPAFE9II>

THELONIOUS MONK
Live At Rotterdam 1967
Fondamenta

Bezetting:

Theonious Monk (piano), Charlie Rouse (tenorsax), Larry Gales (bas), Ben Riley (drums) + Clark Terry, Ray Copeland (trompet), Jimmy Cleveland (trombone), Phil Woods (altsax), Johnny Griffin (tenorsax).

Het concert dat pianist Thelonious Monk op 28 oktober 1967 in Rotterdam gaf, was een onderdeel van het drie dagen durende New Port Jazz Festival in De Doelen. Naast zijn reguliere kwartet (Charlie Rouse op tenorsax, Larry Gales op bas en Ben Riley op drums) waren ook vijf andere blazers met Monk meegekomen. Die kwamen in etappes op. Als eerste trompettist Ray Copeland. Hij komt na twee stukken in 'We see' de gelederen versterken en begint zijn solo dwars door de pianist heen. Monk ziet het even aan en tikt dan af. Zodoende begint dit nummer na ruim drie minuten opnieuw. Dan komen trombonist Jimmy Cleveland, altist Phil Woods en tenorist Johnny Griffin naar voren. Dan begint het concert met 'Epistrophy' eigenlijk opnieuw. Tussen de groepsstukken door speelt Monk solo 'Don't blame me' met zijn tegen 'stride' aangehangende linkerhand, terwijl zijn rechterhand opgewekt voortvarend het thema onder handen neemt. Als toegift (?) wordt 'Blue Monk' ingezet en dan komt trompettist Clark Terry opdagen. Hij krijgt ruimschoots de tijd voor zijn solo. Een bijzonder concert, mede door de aanwezigheid van de blazers.

Hessel Fluitman

Thelonious Monk live in Rotterdam:
<https://www.youtube.com/watch?v=K1DE7PIIFjE>

WADADA LEO SMITH
Solo: Reflections And Meditations On Monk
TUM Records

Bezetting:

Wadada Leo Smith (trompet).

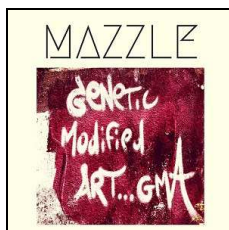
In de hoestekst van dit nieuwe album van trompettist/componist Wadada Leo Smith schildert de Amerikaan zijn relatie tot de muziek van Thelonious Monk. Als er één voorbeeld voor Smith is, als instrumentalist en als componist, dan is het wel de man die honderd jaar geleden werd geboren. Het gaat daarbij vooral om melodie, klank, soberheid en zeggingskracht. Op 'Solo: Reflections And Meditations On Monk' neemt Smith vier stukken van Monk onder handen, en het is veelzeggend dat het allemaal ballads zijn: 'Ruby my dear', 'Reflections', 'Crepuscule with Nellie' en 'Round midnight'. Ze stellen de trompettist in staat om behoedzaam het thema te omspelen, en in brokjes te gebruiken in zijn improvisaties. Het akkoordenschema valt in een solo-trompetinterpretatie natuurlijk weg, dus liggen alle andere parameters open voor Smith. Tussen de vier Monk-stukken door speelt hij een aantal overdenkingen en bespiegelingen over zijn grote voorbeeld. Ook daarbij ligt het tempo laag: geen trompetvuurwerk of imponeergedrag – iets wat Smith sowieso altijd vreemd is geweest. Wel neemt hij de gelegenheid te baat om zijn sublieme geluid te laten horen, en zijn vluchten van fantasie en rijkdom aan melodieën de vrije loop te laten. In een overvol herdenkingsjaar moet dit zo wel een van de fraaiste hommages aan de oude meester zijn.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Crepuscule with Nellie':
<https://youtu.be/mHLtky5Gejk>

AMSTERDAM FUNK ORCHESTRA**Pure Fiction (Eigen Beheer)**

Nog een jazzorkest erbij? Het wordt steeds krapp(er) in de niche. Het Amsterdam Funk Orchestra (AFO) is gespecialiseerd in funk. Waarom altijd een kleine bezetting, terwijl een bigband veel vetter klinkt, is een achterliggende gedachte. Zeker sinds Candy Dulfer internationaal doorbrak, staat funky Nederland in hoog aanzien. AFO, geleid door saxofonist Efraim Trujillo, onderscheidt zich met eigen werk en arrangementen. De eerste stukken klinken veelbelovend. Er gebeuren spannende dingen. De verschillende secties in het orkest zijn harmonisch en ritmisch mooi met elkaar verweven. Bij herhaaldelijk luisteren ontstaat er een ambivalent gevoel. De muziek klinkt geïnspireerd en er wordt op hoog niveau gespeeld, met veel afwisseling in kleur, melodie en ritme. De muziek boeit, maar wordt toch wat saai. Er ontbreekt een belangrijke schakel in het totale concept. Funk moet je bij de kl**n grijpen. Dat lukt alleen als er iemand waanzinnig goed zingt of soleert. **Roland Huguenin**

MAZZLE**Genetic Modified Art (Monks and Thieves)**

Saxofonist Koen Nys en toetsenman Bram Weijters hebben samen al een hele geschiedenis in het Belgische jazzleven. Met drummer Lionel Beuvs vormen ze het nieuwe trio Muzzle. Hiermee maken ze smeulige, soepele jazz met een flinke vleug popmuziek. Weijters posteert zich achter een elektrische piano van de firma Wurlitzer, en vult met een Moog bassynthesizer het gebrek aan een bassist in. Nys en Weijters leveren lekker in het gehoor liggende composities aan en zetten stukken van Wayne Shorter en Radiohead-voorman Thom York (sic) naar hun hand. Heel spectaculair wordt het allemaal niet, maar liefhebbers van prettig groovende muziek kunnen het album 'Genetic Modified Art' gerust aanschaffen.

Herman te Loo**Hier speelt Muzzle W. Shorters 'Infant eyes':**<https://youtu.be/SiKGturkVdq>**PARC X TRIO****Dream (Challenge Records)**

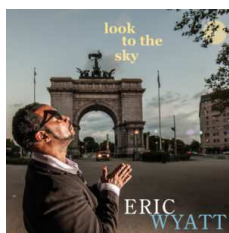
Het Canadese Parc X Trio bestaat uit Gabriel Vunuela (piano), Alex Lefaive (bas) en Alain Bourgeois (drums). Hun achternamen verraden dat ze uit het Franstalige Montreal komen. Ze maakten in tien jaar zeven cd's. Naast het Frans is hun voertaal 'fusion'. Samen zetten ze een ronduit stevig geluid neer en ze spelen bijna allemaal eigen stukken. Daarnaast maakte de bassist een arrangement van Tchaikovsky's 'Het Zwanenmeer'. Daarin speelt hij zelf de bekende melodie. Helaas is diezelfde bassist het zwakke element van het album. Zijn spel op zijn elektrische bas is ronduit saai en eentonig. Het doordringende sonore geluid mist elke vorm van levendigheid. Maar in het laatste stuk komt het toch nog goed; als hij langzaam speelt klinkt het een stuk creatiever en even later soleert hij zo waar.

Peter J. Korten**Bekijk een video over de cd:**<https://www.youtube.com/watch?v=iVsNtxQcimA>**MATEUSZ PULAWSKI LUNAR QUARTET****(Extra) Ordinary Songs (Eigen Beheer)**

'(Extra) Ordinary Songs' is alweer het derde album van het Lunar Quartet van de Poolse gitarist Mateusz Pulawski (1991), die zich in 2012 in Amsterdam heeft gevestigd en inmiddels een goede naam heeft opgebouwd in de Nederlandse jazzwereld. Hoewel de bezetting van zijn kwartet volledig is gewijzigd, is ook de laatste cd een typische Pulawski: beheerst vakmanschap zonder fratsen is Mateusz' handelsmerk.

De acht eigen composities vormen een gevarieerd dagboek van Pulawski's reizen. De stukken werden afgelopen zomer in eigen beheer opgenomen in Duitsland en Polen en zijn qua opbouw en arrangementen even doeltreffend als simpel en traditioneel. Je hoort vier voortreffelijke muzikanten improviseren op een thema. Het kwartet klinkt eerder Europees dan Amerikaans en dat sluit aan bij de muzikale opvattingen van de Pool.

Hans Invernizzi

ERIC WYATT**Look To The Sky (Whaling City Sound)**

Zijn eerste album maakte tenorist Eric Wyatt met begeleiders van saxofonist Sonny Rollins. Geen slecht begin. 'Look To The Sky' is zijn zesde cd en de eerste bij Whaling City Sounds. Daarop eert hij John Coltrane met 'My favourite things' en 'Afro blue'. In het eerstgenoemde stuk neemt hij Coltrane's aanpak van het thema over, zingt vervolgens samen met zangeres Andrea Miller het eerste couplet om daarna op zijn sopraan los te gaan. Er staan meerdere uptempo stukken op deze plaat. In Herbie Hancock's 'One fingersnap' krijgt de jonge trompetbelofte Keyon Harrold de ruimte. Ondanks de snelheid weet hij een samenhangend verhaal te vertellen. Twee composities droeg Wyatt op aan zijn ouders. 'A psalm for Phennie' is niet alleen een rustpunt op de cd, maar ook een waardig eerbewijs aan zijn moeder.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=P8GA2LJL8-0>

100 JAAR JAZZ OP DE PLAAT

(Klara, deel 5: 1983 - 1993)

1983

All the things you are

[Keith Jarrett Trio](#)

1987

On green dolphin street

[Stan Getz](#)

1988

Art deco

[Don Cherry](#)

'Round midnight

[Carmen McRae](#)

Little rootie tootie

[Toots Thielemans](#)

1992

The legend of Buddy Bolden

[Wynton Marsalis](#)

Swingdown swingtown

[Wynton Marsalis](#)

Miles ahead

[Joe Henderson](#)

1993

Come on in my kitchen

[Cassandra Wilson](#)

In 2017 is het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. Bart Cornand maakte voor de Vlaamse zender Klara een lijst van mijlpalen die in de loop van die honderd jaar werden uitgebracht.

(Bron: <https://100jaarjazz.klara.be/>)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 20 november 2017

1 Anouar Brahem

Blue Maqams (ECM)

2 Christian Scott

The Emancipation Procrastination (Stretch Music)

3 Gregory Porter

Nat 'King' Cole And Me (Blue Note)

4 Yuri Honing

Goldbrun (Challenge)

5 Blue Note All-Stars

Our Point Of View (Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER**1 Mammal Hands**

Shadow Work (Gondwana)

Derde cd van dit Britse trio (piano, sax en drums). Wederom een 'Gogo Penguin met sax'-ervaring. Helemaal niet slecht en live doen ze zeker niet onder voor hun meer bekende 'Penguin-broertjes'. Afgelopen oktober nog in het Paard in Den Haag voor een volle (kleine) zaal. Een band om te gaan volgen.

2 Maceij Obara

Unloved (ECM)

Een voor ons nieuwe Poolse saxofonist, die met zijn kwartet in de beroemde Rainbow Studio in Oslo is neergestreken voor zijn ECM-debuut. Wat is Jan Erik Kongshaug (de engineer) toch een magistraal vijfde bandlid, want het klinkt weer als vanouds. Volle donkere contrabas en lyrische piano. De sax staat werkelijk naast je in de kamer. En de muziek mag er ook zijn. Vintage ECM!

3 Pat Martino

Formidable (HighNote)

Heerlijk album van meestergitarist Pat Martino. Met zijn (min of meer) vaste organist Pat Bianchi, maar ook met wat blazers, wat het geheel meer schwing geeft. Swingen kunnen de heren zeker en ze doen dat vol overgave op deze weer eens 'lange' cd. Topper!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter nu ook op Facebook

www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

JAZZ OP DE PLANKEN

BUGGE WESSELTOFT

Bezetting:

Bugge Wesseltoft (piano)

Datum en plaats:

18 november 2017,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Bugge Wesseltoft op het toneel. (Foto: Joke Schot)

Pianist, componist en klankkunstenaar Bugge Wesseltoft is een muzikant met bijzondere opvattingen over muzikale intensiteit en atmosfeer. In zijn werk en in zijn uitvoeringen vormen die een onlosmakelijk en elkaar versterkend geheel. Beweren dat hij atmosferische muziek maakt is echter onjuist, of minstens een geringschatting van zijn muzikale reikwijdte. Wesseltoft is in de eerste plaats een nieuwsgierige componist die de mechanismen en de begrenzingen van muziek verkent. Hij analyseert mogelijkheden om de waarneming van klank, ritme en ruimte afzonderlijk te beïnvloeden, te herinterpreteren en op onverwachte manieren met elkaar te laten samenvloeien. Die missie vat hij in subtiliteit en soberheid.

Wesseltoft staat bekend om de originaliteit waarmee hij zijn materiaal benadert. Zowel zijn eigen composities als bewerkingen van het werk van anderen, krijgen in zijn handen een verrassende intensiteit. Hij sluit muzikale allianties met klank en oorspronkelijke ideeën. Zijn loyaliteit is verstrekkend. Daarnaast pioniert hij intensief met elektronisch geluid en elektronische beïnvloeding van akoestisch geluid. De klankwereld van Wesseltoft vormt een enorme bedding waar hij zijn melodische en ritmische ideeën in kan neervlijen. Qua beleving ademt zijn muziek en heeft het een meditatieve uitwerking. Muziek die samen-vloeit met het gemoed.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bugge Wesseltoft backstage. (Foto: Joke Schot)

Op zijn zojuist verschenen soloalbum 'Everybody loves angels' brengt Wesseltoft een hommage aan de piano. In LantarenVenster betuigde hij zijn liefde voor het instrument in een intieme setting van gedempt licht en doodse stilte. In deze onmetelijke ruimte ontlokte hij een serene klank aan de piano. In verstilde passages creëerde hij een dwingende intensiteit, waardoor het leek of de klank boven de piano zweefde. Met zijn touché bepaalt hij de essentie van de pianoklank. In de ruimte tussen de noten vangt hij boventonen.

Wesseltoft restylede overbekende standards en songs, die hij opnieuw liet schitteren. Zo lijkt het alsof er nieuwe essenties ontstaan vanuit de kiem. Na 'Bridge over troubled water', 'Let it be' en 'Message in a bottle' tot de essentie te hebben teruggebracht, verliet Bugge zijn gestileerde pad. In bijna elk liedje stopte hij een omslagpunt, waarna hij ontvlamde in uitbundige hartstocht.

En dan is er toch een heel klein beetje klankmanipulatie. Een duim voor de geluidstechnicus, die zo nu en dan ruimtelijke effecten aan de pianoklank toevoegde.

Roland Huguenin

FESTIVAL NOVEMBER MUSIC

Datum en plaats:

2 - 12 november 2017,
Verschillende locaties, Den Bosch.

November Music beleefde dit jaar zijn 25-jarige jubileum, wordt al jaren uitstekend bezocht en heeft niettemin onterecht nog steeds een beperkte landelijke uitstraling. November Music is bedoeld voor muziekliefhebbers met een brede visie, die niet bang zijn om uit hun comfortzone te treden. De visie is het overstijgen van muzikale grenzen, waarbij avant-garde klassiek, componisten, mechanische installaties, performance, videokunst en jazz door elkaar lopen, het liefst allemaal tegelijk in één optreden. Dat alles gedurende elf dagen met de Verkadefabriek als muzikaal middelpunt. Het is onmogelijk om meer dan een fractie van de bijna honderd optredens te bezoeken.

Jazz in al zijn vormen komt ruim aan bod. Dat gold zeker voor de bijzondere dag, al weken van tevoren uitverkocht, waarop **John Zorn** maar liefst tien keer in kleine tot grote zalen te horen was, in uiteenlopende functies als componist voor het Asko Schönberg Ensemble tot uitvoerend musicus achter het enorme kerkorgel van de Sint-Janskathedraal. Jazz in verschillende gedaanten, zelden in een traditionele vorm, was de hele week te horen. De Friese saxofoniste Marike van Dijk, die lang in New York woonde en daardoor wellicht hier nog tamelijk onbekend is, voerde haar **Stereography Project** uit met een twaalfkoppige band met musici onder wie saxofonist Ben van Gelder, saxofonist-klarinetist Maarten Ornstein, pianist Franz von Chossy, drummer Martijn Vink en een strijkkwartet. Dit project begeleidde singer-songwriters Katell Keinig en Jeff Taylor. Met Keinig, iemand die je eerder met een gitaar bij het kampvuur verwacht, werden al onneembaar geachte jazzgrenzen overschreden. Interessanter was Taylor, een van de opvallendste nieuwe jazzstemmen die bij saxofonist Donny McCaslin al behoorlijk naam maakt. Van Dijk had mooie arrangementen geschreven, hoewel jammer dat ze het enorme jazzpotentieel van haar band, haarzelf inclusief, geen tweede soloruimte gunde.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Saxofoniste Marike van Dijk. (Foto: Tom Beetz)

'Ten onrechte heeft November Music nog steeds een beperkte landelijke uitstraling'

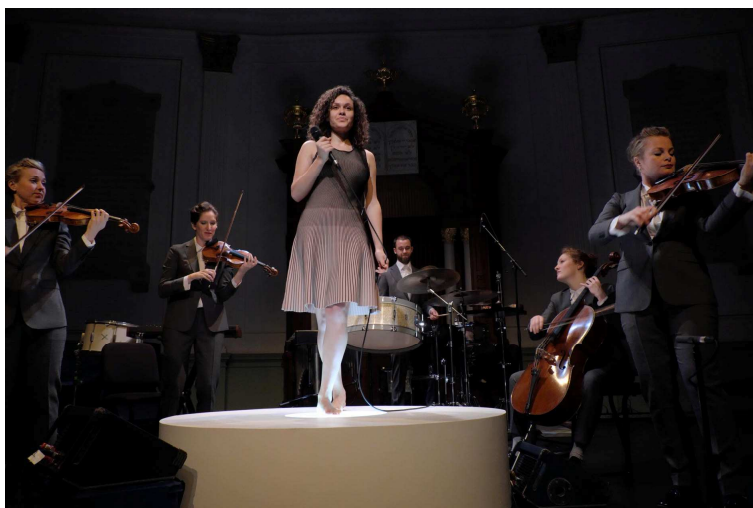
Bastrompettist Daniel Herksedal. (Foto: Tom Beetz)

Tegen het laatste weekeinde kwam nog een aantal bijzondere projecten langs. Een van de hoogtepunten was de wereldpremière (een van de 25!) van de opera 'The Secret Diary Of Nora Plain'. De schitterende muziek is geschreven door componist **Morris Kliphuis** (hoornist bij Kapok), de teksten naar een idee van zangeres Nora Fischer waren van singer-songwriter Lucky Fonz III (aka Otto Wichers). Fischer zong bloedstollend mooi teksten over paranoia, verlangen, privacy en erotiek, het Ragazze Quartet en drummer Remco Menting overstegen alle grenzen van jazz, klassiek en pop. Elementen van die stromingen vloeiden naadloos en toch herkenbaar samen tot een nieuwe vorm waarin rust en opgejaagdheid spanning opripen en elkaar afwisselden.

In een festival waar grenzen worden geslecht viel het **Metropole Orkest** met eerst Tin Men and the Telephone en daarna organist-zanger Corey Henry een beetje uit de toon. Van Tin Men (dus pianist Tony Roe) kun je nog zeggen dat jazz en het interactieve gebruik van de smartphone vermengd werden (wat ook werd gedaan bij de bigband van Arthur Wagenaar), maar **Cory Henry** was toch echt als publiekstrekker bedoeld, waar overigens niet mis mee is als daar meer avontuurlijke optredens mee mogelijk worden gemaakt. Henry verraste eigenlijk alleen bij zijn toegift waar hij zonder begeleiding met 'A song for you' een lange ode aan het publiek bracht.

'Een van de hoogtepunten was de wereldpremière van de opera 'The Secret Diary Of Nora Plain'. Schitterende muziek!'

Het jaarlijkse hoogtepunt is de laatste dag met de Kunstmuziek Route en het altijd bijzondere slotconcert. Tijdens de Kunstmuziek Route kan men op verschillende locaties kiezen uit 25 verschillende optredens. Het moet dan gek lopen om niet een geweldige middag te hebben. Enkele hoogtepunten waren drummer **Jaimeo Brown**, die met zijn groep Transcendence een dampende mix van funk, spirituals en 'ouderwetse' jazz bracht, gitarist **Niels Duffhues**, die zijn heldere minimal muziek liet samenvloeien met eigen videobeelden van mistige meanderende (rivier)landschappen, **Paul van Kemenade**, die zichzelf verraste ...vervolg in de rechterkolom

Nora Fischer, Remco Menting, Ragazze Quartet. (Foto: Tom Beetz)

met een niet geplande improvisatie met hammondorganist Carlo de Wijs omdat kerkorganist Aart Bergwerff wegens 'omstandigheden' niet was komen opdagen. Bij verschillende groepen was sprake van een ontmoeting tussen Oost en West. **Caravan** van pianist Julian Schneemann maakte een reis door de wereld van Syrische en Ierse muziek, en de Noorse tubaïst en bastrompettist **Daniel Herksedal** liet zich inspireren door zijn recente reis door Palestina, Syrië en Libanon en maakte relaxte, melodieuze muziek die in schril contrast stond met de realiteit van die gebieden. Het slotconcert was van zijn Noorse landgenoot toetsenist **Jon Balke**, die zijn spectaculaire compositie 'Siwan' uit 2009 in een nieuwe bezetting van een twaalfmansorkest met strijkers en de Algerijnse zangeres Mona Boutchebak ten gehore bracht. De Arabisch-Andalusische zang kleurde de instrumentale muziek waarin de kemence, een kleine zakviool met een groots geluid, van Derya Türkan uit Istanbul boven alles uitzong. De Iraanse Pedram Khavar Zamini op de Perzische tombak (trommel) en de Noorse slagwerker Helge Andreas Norbakken vormden de basis voor deze compositie die het perfecte evenwicht en de balans tussen alle denkbare muzieksoorten van Arabisch, klassiek tot jazz opleverden.

Tom Beetz

Publiekstrekker Cory Henry. (Foto: Tom Beetz)

FESTIVAL FRIEJAM JAZZ

Datum en plaats:

11 november 2017,
De Neushoorn, Leeuwarden.

In de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw beleefde jazzminnend Leeuwarden het legendarische Middelsee Jazz Treffen en werd in Sneek het uitbundige Bogerman Big Band Festival georganiseerd. De afgelopen paar jaar was er City Jazz Leeuwarden. En nu is er dan het Friejam Jazz Festival, een initiatief van de Friese Bond van Jazzmuzikanten. De eerste editie vond plaats in popcentrum De Neushoorn in Leeuwarden. Deze eerste keer was het vooral een Friese aangelegenheid, met acht Friese bigbands, vier Friese combo's en een 'Nederlandse' act: Estafest. De acht bigbands lieten over twee zalen verspreid hun kunnen horen. Anne Oosterhaven had met zijn 33 jaar ervaring zijn **Bogerman Big Band** in pakweg tien oefensessies weer strak op de rails gezet. Een prestatie, want dit orkest heeft een jaarlijks verloop van ongeveer een derde van de leden, omdat het wordt samengesteld uit leerlingen van de drie hoogste klassen van het Bogerman College in Sneek. De **Big Band Friesland** heeft de afgelopen jaren met grote stappen haar eigen repertoire opgezet en een zeer genuanceerd klankbeeld gecreëerd. Ze spelen geen conventionele bigbandmuziek meer, maar onderscheiden zich met mooi uitgewerkte arrangementen en volstrekt eigen nummers. Vreemde eend in de bijt was **Estafest**. De formatie onderscheidde zich ook door het intense spel. Dat was deze keer zonder gitarist Anton Goudsmit. Door familieomstandigheden moest hij op het station Leeuwarden onmiddellijk rechtsomkeert maken. Triest, maar voor de drie overgebleven improvisatoren was dat muzikaal gezien geen probleem.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Estafest-lid Oene van Geel hier op een archieffoto in actie.
(Foto: Joke Schot)

Saxofonist Mete Erker, altviolist, zanger en cajonspeler Oene van Geel en pianist Jeroen van Vliet hanteren als uitgangspunt: alles is open, de volgorde staat niet vast en wie wat speelt ook niet. Dat lukte ook met zijn drieën. Hun grote angst vooraf was dat het publiek de poëzie van hun muziek in de popzaal niet zou oppikken. Tot hun vreugde viel dat honderd procent mee. Ook tijdens de tweede set was de zaal vol.

Het was een feest om Estafest mee te maken. Van Geel ritme zingend in de microfoon van zijn altviool, ondertussen pizzicato spelend of ritme rappend, zwaar onder invloed van de muzikale ervaringen die hij vlak na de eeuwwisseling in India opdeed. Mete Erker op zijn beurt haalde sissend ritme uit zijn mondstuk. En Jeroen van Vliet gaf ritmische ondersteuning waar dat nodig was. Bas en drums werden niet gemist! Hoogtepunt was de interpretatie van John Dowlands 'Lacrimae'. De lange meanderende intro werd warm en poëtisch door Jeroen van Vliet gespeeld. Hij nam je als vanzelfsprekend mee. Als toegift klonk Anton Goudsmit's 'Ernesto', dat natuurlijk aan hem werd opgedragen. Hopelijk krijgt dit festival volgend jaar binnen het kader van Leeuwarden/Friesland Europese Culturele Hoofdstad een vervolg.

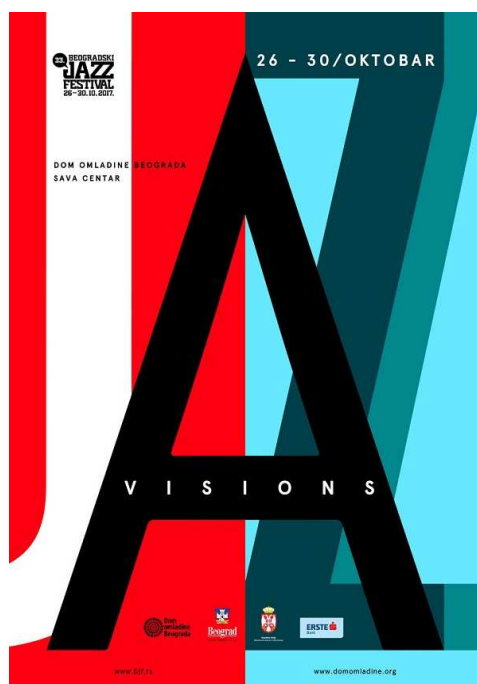
Hessel Fluitman

JAZZFLITS OP REIS

Joke Schot en Roland Huguenin in Belgrado

De 33ste editie van het **Belgrado Jazz Festival** (BJF) vond van 26 tot en met 30 oktober plaats in een bruisende atmosfeer. Het festival groeit en trekt steeds meer buitenlandse bezoekers. Met de slogan 'Jazz Visions' lag de focus dit jaar op de progressieve veelkleurigheid van nieuwe generaties jazzmuzikanten.

In vijf dagen tijd werden 21 concerten gegeven, die veelal werden toegelicht door een culturele attaché uit een van de zeventien landen van herkomst van de optredende artiesten. De kracht van het BJF ligt in de compromisloze programmering. Het festival presenteert al jaren een excellent en verdiepend programma met artiesten uit de VS en uit alle Europese windstreken. Jaarlijks verrast het met artiesten uit de eigen regio.

Bij aanvang van het festival werd afscheid genomen van de in juli overleden saxofonist Milivoje 'Mića' Marković. De op afstand bekendste jazzmusicus uit Servië had een langdurige internationale carrière en was decennia actief als artistiek directeur van het BJF. Servische artiesten als Sanja Marković, Space Tigers, Tapan en Hashima genieten helaas weinig bekendheid buiten eigen land (in het volgende nummer van Jazzflits worden cd's van deze musici besproken, red.).
[...vervolg op de volgende pagina](#)

Emile Parisien. (Foto: Joke Schot)

Jazz gedijt goed in Belgrado en krijgt, ook via de media, veel publieke belangstelling.

Violiste Mazz Swift speelde bij Peter Evans. (Foto: Joke Schot)

Naast headliners als Joshua Redman, Donny McCaslin, Mark Ribot en Peter Evans, was er veel ruimte voor een breed scala aan 'kleinere' acts als Jakob Bro, Marius Neset, Nitai Hershkovits, Eva Klesse, Emile Parisien, Mats Eilertsen Rubicon (met pianist Harmen Fraanje) en Rodrigo Amado.

De Spaanse flamencogitarist **Josemi Carmona** creëerde een vloeiende dialoog tussen jazz, tango en Caraïbische ritmes. Verfijnd spel markeerde hij met extatische contrasten.

De band **Eyot** uit Servië creëerde een symfonische sound tussen jazz, rock en ambient music. Contrastrijke muziek, waarin lyriek en romantiek ook ruimte laat voor groovende passages.

De Zweedse pianist **Jan Lundgren**, wijdde zijn programma aan zijn landgenoot Jan Johansson. Begeleid door contrabas en strijkkwartet bracht hij inventieve arrangementen, gebaseerd op Johanssons bewerkingen van Zweedse, Russische en Hongaarse volksmuziek. Wie denkt aan de tune van Pippi Langkous, herkent de scherts in dit werk.

Omdat drummer Jasper van Hulten vast zit in het verkeer, vormden pianist **Wolfert Brederode** en bassist Gulli Gudmundsson onvoorbereid een duo. Deze wending veroorzaakte enige desoriëntatie, maar schiep ook ruimte voor nieuwe verkenningen. Het publiek 'supportte' ruimhartig de creatieve dialogen tussen piano en contrabas.

Ook free jazz kan niet bestaan zonder conventies. Op overtuigende wijze zoomden pianiste **Kris Davis** (Canada) en drummer Billy Drummond (VS) in op metaforische concepten van vrije muziek.

De Kroatische pianist **Matija Dedić** sprak met zijn spel zeer tot de verbeelding. Met zijn ingevlogen Amerikaanse collega's bassist Joris Teepe en drummer Gene Jackson vormde hij een geavanceerd trio. Het drietal speelde crossovers tussen hardbop en progressieve stijlen.

Het culturele klimaat van Belgrado biedt een aantrekkelijke mix van formele en experimentele kunsten. Jazzmuziek geldt hier goed en krijgt, ook via de media, veel publieke belangstelling.

Roland Huguenin

In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.

Drummer Eva Klesse. (Foto: Joke Schot)

Jan Lundgren. (Foto: Joke Schot)

Het Belgrado Jazz Festival heeft een bruisende atmosfeer en trekt steeds meer buitenlandse bezoekers.

Nitai Hershkovits. (Foto: Joke Schot)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DE GOUWE OUWE VAN...

MAX ROACH

We insist! Freedom Now Suite
Candid Records

'We insist! Max Roach's Freedom Now Suite' uit 1960 is een vlammeend muzikaal pamflet voor gelijke burgerrechten in de VS in de vorm van een suite. De thematiek is 57 jaar later nog steeds actueel. In Amerika blijft een ingebakken racisme bestaan. De plaat werd op 31 augustus en 6 september 1960 opgenomen en heeft sindsdien nog niets aan zeggingskracht ingeboet. Max Roach (drums) en Abbey Lincoln (vocaal) zijn op elk nummer te horen. De bezetting op andere nummers wisselt. De muziek en teksten zijn van Max Roach en Oscar Brown Jr. Meteen al in het eerste nummer, 'Driva' Man', wordt de toon gezet. Rimshots van Roach op de eerste tel van de maat (5/4) geven het knallen van de zweep van de opzichter, die door de stem van Lincoln krachtig beschreven wordt, weer. Dan volgt een solo van Coleman Hawkins op tenorsax die je bij de strot grijpt. Zo af en toe piept zijn riet, maar het is zoals Hawkins zegt: 'When it's all perfect, especially in a song like this, there is something very wrong'. In het volgende nummer 'Freedom Day' hoor je ongeduld en ook ongeloof in Lincolns stem: 'wanneer is het nu eindelijk zo ver?' Ook het instrumentale gedeelte, met solo's van Booker Little (trompet), Walter Benton (tenorsax), Julian Priester (trombone) en Max Roach (drums) staat als een huis. Het derde deel van de suite heet 'Triptych: Prayer/Protest/Peace', een duet van Lincoln en Roach. Geen woorden ditmaal, alleen klanken. Op 'Protest' schreeuwt Abbey het uit van woede en frustratie over het onrecht dat zwarte mensen in de VS werd aangedaan. De twee overige stukken gaan over Afrika. Op 'Africa' horen we Olantunji op conga's, waarbij de namen van de verschillende stammen door Abbey worden gezongen. Olantunji geeft hierbij aanvullend commentaar. 'Tears over Johannesburg' handelt over de toenmalige apartheid in Zuid-Afrika. Niet voor niets kreeg de plaat in de 'Penguin Guide to Jazz' vijf sterren met een kroontje.

Arend Hart,

JF-lezer in Phitsanulok, Thailand.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker of lezer van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Vlnr: bassist Andreas Schmitz en Irini Konstantinidi. (Persfoto)

Volle bak bij Podium Jong Professionals Jazz Voorschoten

Een volle zaal (bijna honderd bezoekers) trok zaterdag 11 november het Andreas Schmitz Sextet met zangeres Irini Konstantinidi bij het Podium Jong Professionals Jazz Voorschoten (PJPJ). "We zijn erg blij met opnieuw zo'n volle zaal bij het derde concert van dit seizoen en de jonge professionals ook", aldus een van de organisatoren. De zeven musici brachten in het Cultureel Centrum Voorschoten een programma van ruim twee uur. PJPJ organiseert al meer dan 23 jaar concerten met studenten van de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium te Den Haag.

FESTIVALS JANUARI

RIVER JAZZ FESTIVAL

Théâtre Marni, Jazz Station, Espace Senghor, Brussel
12 – 27 januari 2018

(<https://riverjazz.wixsite.com/riverjazz>)

Met onder anderen: Richard Galliano, Nicolas Kummert, Fabian Fiorini/Yves Teicher, Thomas Champagne, Guillaume Vierset, LG jazz collective, Marc Ribot, Steve Houben en Tuur Florizoone Trio.

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

11 – 20 januari 2018

(<http://bit.ly/2jdDPWQ>)

Met onder anderen: Archie Shepp Quartet, Heleen Van Haegenborgh & Christian Mendoza, Jasper Høiby, Tony Allen, Soweto Kinch, Portico Quartet, Ottervanger – Fannes – Bagot, Mik-Mâäk, Dans Dans, Enrico Rava Tribe, Lander Gyselincx en Kurt Rosenwinkel's BANDIT 65.

LEIDSE BLUES- EN JAZZWEEK

Diverse locaties, Leiden

16 – 22 januari 2018

(<http://www.deleidsejazzweek.nl/>)

Met onder anderen: Iman Spaargaren & Dirk Balthaus, Gijs Idema & Anna Serierse, Tom Beeks Super Funk Session en Martijn van Iterson Kwartet.

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u alvast een heerlijk avondje....

<https://www.youtube.com/watch?v=RDO0GOIXaQc>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 20 november 2017

- 1 Gregory Porter**
Nat King Cole & Me (Blue Note)
- 2 Pat Martino**
Formidable (HighNote)
- 3 Vincent Herring**
Hard Times (Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

• Reizevoort, Jorre Reyn-
ders. **Fotografie:** Tom
Beetz, Joke Schot, Jean
Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-**
FLITS-logo is een ontwerp

van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

100 JAAR JAZZ OP DE PLAAT

(Klara, deel 6: 1993 - heden)

1993

Cantaloop (Flip fantasia)

Us3

Golden daze

John Scofield

1994

Faith

Joshua Redman Quartet

1997

Aung san suu ky

Wayne Shorter & Herbie Hancock

1999

Exit music (For A Film)

Brad Mehldau

Wayfaring stranger

Charlie Haden Quartet West

Paran

John Zorn's Masada

2000

Las Lomas de New Jersey

Marc Ribot Y Los Cubanos Postizos

2004

Mami gato

Medeski, Martin & Wood

This is not America

Charlie Haden & The Liberation Music Orchestra

2005

Malachi

Andrew Hill

2006

Four in one

Joe Lovano & Hank Jones

2007

I'll remember April

Jim Hall & Bill Frisell

River

Herbie Hancock

2010

Jaya

Ambrose Akinmusire

2013

The joint is jumpin'

Jason Moran

2015

Skywalker

STUFF.

Re run

Kamasi Washington

2016

Staring at the sun

The Bad Plus

Airplane song

TaxiWars

2017

Spirit control

Jef Neve

In 2017 is het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. Bart Cornand maakte voor de Vlaamse zender Klara een lijst van mijlpalen die in de loop van die honderd jaar werden uitgebracht. De stukken uit deze lijst zijn onder de titel 'Klara presenteert 100 jaar jazz' ook op cd verschenen.

Meer info is te vinden op: <https://klara.be/cdbox100jaarjazz>.

Herbie Hancock. (Foto: Willem Schwertmann)

Avishai Cohen Quartet. (Foto: Willem Schwertmann)

Allison Miller, leider van Boom Tic Boom. (Foto: Willem Schwertmann)

De groep van saxofonist Donny McCaslin. (Foto: Willem Schwertmann)

Vrijdag: Saxofonist Shabaka Hutchings (Shabaka and the Ancestors). (Foto: Jean Schoubs)

Van 10 tot en met 12 november ontving badplaats Oostende het STORM! Festival 2017. "Het kruim van de jazzscene verzamelt aan zee", in de woorden van de organisatoren. Onze fotograaf **Jean Schoubs** was er drie dagen te gast en leverde de beelden op deze pagina's.

Vrijdag: Christian Scott (Christian Scott A Tunde Adjuah). (Foto: Jean Schoubs)

Zaterdag: drummer Mika Kallio (Vernerih Pohjola Play Pekka). (Foto: Jean Schoubs)

Zaterdag: trompettist Verner Pohjola (Verner Pohjola Play Pekka). (Foto: Jean Schoubs)

Zondag: drummer Lander Gyselinck (Reagini Trio & Bojan Z & Sawani Mudgal). (Foto: Jean Schoubs)

Zondag: saxofonist Nathan Daems (Reagini Trio & Bojan Z & Sawani Mudgal). (Foto: Jean Schoubs)